Ven og hans Hustru.

Fortælling
af
J. J. F. Friis.

(Fortſ. fra forr. No.)

jendte min Ven altfor godt til mere de et Ord derpaa, og da han havde t endnu en Timestid hos os, fore- n sin Kone at følge ham til hendes

en I tilbringe da Aftenen hos os?" e jeg.

et skulle vi gjøre," svarede han, il ogsaa være en Trang baade for Klaras Hjerte."

ødestedet bliver naturligvis her," kede jeg, „thi Du maa dog se Ag- ptræde som Værtinde, før Du for- os."

n Lind nogensinde fik mit Krigs- at vide, ved jeg ikke, men at han e tages ved Overrumpling, om der bringes en Forstaaelse istand, var erbevist om, og Udfaldet viste, at e havde taget fejl.

n næste Formiddag gav Lind en id Frokost i det Hotel, hvor han dt sig, hvorefter vi fulgte Ægte- t til det Dampskib, der skulde føre il Tyskland.

Fru Lind var i den heftigste Bevæ- da hun sagde Agnete og mig Far- behøver jeg ikke at sige. Lind tog erimod mere koldblodig og sagde ved Afskeden: „Farvel, min Ven, kal snart høre fra mig; Din For- e synes at være en fortræffelig e, og jeg er overbevist om, at hun jøre Dig lykkelig. Farvel, min kjør ham endelig i stramme Tøjler, il han gjøre Alt, hvad De ønsker." ersom Deres Kone havde gjort saa- ved Dem," svarede Agnete smilende, havde De ikke forladt os idag."

Naa, skulde jeg saa have den med paa n?" udbrød han leende. „Lad saa ; men nu Farvel og Gud være med Begge!"

landt de Brudegaver, som paa Bryl- dagen prangede i vort Hus, var og- n kostbar Sølvthemaskine, paa hvil- var indgraveret disse Ord: „Fra ralige Venner." Men baade min og jeg havde dog foretrukket at have Vennerne hos os den Dag.

Ende.

Familien Flindt.

Fortælling
af
J. J. F. Friis.

Rejseselskabet.

gesaa behageligt det er paa en Rejse Jernbanen at træffe paa Medrejsende, ved en let og behagelig Samtale for- r at forkorte Rejsetidens Kjedsomme- ed, ligesaa uheldigt, ja hartad for- let er det derimod, naar man kommer at rejse sammen med en af disse akkemaskiner, der mene, at et Øje- s Taushed er en forspildt Tid af s Liv og derfor udbrede sig snart over t, snart over Dette og tilsidst begynde ortælle deres hele Livs Historie, lige deres første Barndomstid, give Be- ning om deres Ægtefælle, fortælle mpler paa det Vid, hvormed Natu- har begavet alle deres kjære Børn, saa til Gjengjæld ville have nøje Be- om deres Medrejsendes Livsforhold Alt, hvad dermed staar i Forbindelse. t nytter ikke, at Du indskrænker Dig at svare Ja — Saa — Naa — eller et Lignende, thi slige Udbrud er det mme for den Fortællende, som naar n siger Hyp til sin Hest. Heller ikke det altid hjælpe, at Du ombytter upeen med en anden, thi Du kan der ffe sammen med en Person af samme r en endnu værre Slags, for Ex. en litikus ex professo; nej, Du maa e Dig ad som den Herre, der tillige- d en ung Dame traadte ind i en anden asses Koupe, da Toget standsede i rhus.

De traf nemlig sammen med en ældre rre, som var kommen sydfra, og for tage Revanche for den Ensomhed, han n sidste Time havde været fordømt til, aks kastede sig over den indtrædende rre, udtalende sin Glæde over at skulle rtsætte Rejsen i et saa behageligt Sel- b.

Den nys Ankomne, der ikke syntes at a i mindste Forbindelse med den unge ame, som umiddelbart efter ham var aadt ind i Koupeen og havde taget lads skraas overfor begge Mændene, m sadde hver i sit Hjørne, tog Tingen, n den burde tages.

Han begyndte med at svare i korte nstavelsesord og endte med først at nikke derefter at falde tilbage som i en dyb søvn.

„Jeg tror saa Gud han sover," hviskede den gamle Herre til den unge Pige, som nu maatte holde for. „Jeg kan ikke begribe, at Nogen kan sove i en saa smuk Dames Nærværelse; men maaske er det Frøkenens Hr. Fader eller Fruens Hr. Gemal?"

„Ingen af Delene," svarede den unge Pige leende.

„Ja, De maa dog være i Familje med ham eller han maa idetmindste være en Bekjendt af Dem, siden De følges ad?"

„Ingenlunde, min Herre, jeg har aldrig set den Mand før," faldt den unge Pige ham i Talen, idet hun kastede et flygtigt Blik til den Side, hvor den formentlig sovende Herre magelig hvilede i Hjørnet. „Konduktøren viste mig ind i denne Koupe umiddelbart efter ham, det er det Hele."

„Ja, saa! Tør jeg udbede mig Frøkenens ærede Navn, thi gift tror jeg ikke De er."

„Hvoraf antager De det?"

„Jeg beder mange Gange om Forladelse, men jeg synes rent ud sagt, at De er baade for smuk og for ung dertil."

„Tak for Komplimenten; men forresten beviser dette da Intet, thi der findes dog virkelig mangfoldige baade unge og smukke Koner."

„Ja saa, det skulde glæde mig paa Deres Mands Vegne, om De er gift. Maaske jeg maa udbede mig hans ærede Navn. Kan være, at jeg saa kjender ham, thi jeg har et meget stort Bekjendtskab. For, ser De, her i denne Bog optegner jeg alle de Personers Navne, jeg paa alle mine Udflugter kommer i Berøring med, samt deres Stand og Stilling, forsaavidt jeg ogsaa faar dette at vide, og naar jeg saa i Aviserne ser Noget om dem, f. Ex. at de ere blevne gifte, have kjøbt eller solgt, ere komne tilskade paa en eller anden Maade, eller salig hensovede, saa er det ligesom jeg ser dem lyslevende for mig. Det vil derfor glæde mig meget, saa ofte jeg ser Deres Navn, at tænke paa den behagelige Maade, hvorpaa De har vidst at underholde mig gamle Mand under vort korte Møde."

„Deri kan jeg umulig tjene Dem," afbrød den unge Pige ham, idet hun skjælmsk tilføjede: „thi det vilde jo være det Samme som at berede Dem en Hjertesorg, naar De saa læste i Avisen, at jeg var død."

„Hvad tænker De paa, min Frøken, thi jeg antager nu hele Tiden, at De er ugift; jeg er jo mange Aar ældre end De?"

„Virkelig?" spurgte Frøkenen ligesom forbauset; „det skulde man saamænd ikke se paa Dem."

„Ja, da er det dog i Sandhed saaledes," vedblev den gode Mand synlig smigret, „og jeg har endogsaa Børn ganske vist ældre end De og, Herregud, siden De lader til at interessere Dem saa meget for mig og min Familje, kan jeg gjerne fortælle Dem, at det netop er for en Datters Skyld, jeg gjør denne Rejse."

„Er hun syg?" spurgte den unge Pige deltagende.

„Ak nej! Gid det var saa vel, havde jeg nær sagt. Nej, Ulykken er, at hun ikke kan leve længere sammen med sin Mand."

„Fy dog!" udbrød den unge Pige ufrivillig.

„Fy, ja fy, det er let sagt; men hvad mener De egentlig med det?" spurgte den aldrende Herre noget stødt.

„Undskyld, jeg huskede ikke paa, det var Deres Datter, hvorom Talen var."

„Aa, det maa ikke genere Dem. Sig mig kun Deres Mening rent ud; hvorfor sagde De Fy?"

„Aa, jeg mener det er stygt, naar en Hustru ikke kan leve sammen med sin Mand," svarede den unge Pige nølende.

„Ja, men naar nu Manden er et Æsel, en Drillepind, en Hustyran," indvendte den gamle Mand noget heftigt, „hvad siger De saa?"

„Efter min Mening maa hun alligevel bære sit Kors og ved forøget Omhed søge at bøje sin Mands Sind til det Bedre."

„Men naar han nu er aldeles umedgjørlig og urimelig?"

„Saa lad hende først se til, om ikke ogsaa hun har Noget at bebrejde sig, thi der er dog vist Fejl paa begge Sider, før det kommer saa vidt imellem Ægtefolk. Men tillad mig at afbryde denne Samtale," vedblev den unge Pige, „som visselig maa gjøre Dem ondt."

Nu holdt Toget ved en Mellemstation og en yngre Herre traadte ind, medens Manden i Hjørnet stadig forholdt sig rolig. Den unge Pige blev særdeles tilfreds med, at Selskabet blev forøget, thi hun antog, at nu kom Turen til den Nyankomne at blive examineret af den Gamle, hvori hun imidlertid bedrog sig. Den ufortrødne Spørger henvendte sig straks til sin Sidemand med et:

„Goddag, Goddag, min Herre, vil De være saa god at dømme imellem mig og denne unge Dame i en Ægteskabssag? Men maa jeg først udbede mig Deres ærede Navn, for mit Navn er Schouw, og jeg er virkelig Kammerraad til Tjeneste."

„Altsaa ere vi Navnefættere, Højstærede; men jeg skylder Sandheden at maatte tilstaa, at jeg er virkelig ikke Kammerraad eller saadant Noget."

„Hvad for Noget," udbrød Hr. Schouw, idet han med den største Iver tog sin Tegnebog op af Lommen for at notere, „er De ogsaa en Skov, haa, haa, haa; men jeg tør vædde en Middagsmad i Hotel „Randers", at De ikke staver Deres Navn saaledes som jeg, thi jeg staver det saaledes: S-c-h-o-u-dobbelt v, Schouw. Hvordan lyder saa Deres?"

„Jeg holder mig til det danske v istedetfor det tyske og kaster u'et bort."

„Ja, det tænkte jeg nok; men vil De dernæst for godt Bekjendtskabs Skyld sige mig, hvad De er?"

„For Øjeblikket," svarede den Fremmede, „kan De notere mig som en Rejsende, men til Gjengjæld maa jeg have at vide, hvad der er kommen imellem Dem og Deres unge Frue, thi jeg antager paa Forhaand, at den berørte Ægteskabssag er mellem Dem, ellers er det temmelig vanskeligt at faa de fornødne Oplysninger, som ere nødvendige for en retfærdig Dommer."

„Haa, haa, haa, nej, desværre for mig ere vi ikke Mand og Kone og kjende saa lidet til hinanden, at jeg endnu ikke har faaet Frøkenens Navn at vide. Disputen kom alene deraf, at Frøken giver udelukkende Konen Skylden, naar der kommer Spektakler i Ægteskabet."

„Deri kan jeg ikke ubetinget være enig med Frøkenen," indvendte den yngre Herre, idet et Smil gled over hans joviale Ansigt, „thi hvad skal den stakkels Kone gjøre, naar Manden krænker hende eller ikke lader hende i Fred i Huset, om det saa kun er med Snak om ingen Ting, fra den tidlige Morgen til Aften silde?"

„Hører De, Frøken? Aldeles mine Ord," udbrød den Gamle triumferende.

„Jeg kan umulig tro, at en Mand kan krænke sin Kone, naar han en Gang har elsket hende og hun omgaas ham med Kjærlighed og Forstandighed, og hvad hans Snakkesalighed og andre Smaaskavanker angaar, maa hun virkelig bære over med ham," indvendte Frøkenen blidt, men øjensynlig lidt kjed af den hele Samtale.

„Gud velsigne Dem, Frøken, for Deres milde Dom, der gjør Dem som Kvinde saa megen Ære; var jeg ikke gift, friede jeg til Dem med det Samme; jeg tog vist ikke fejl."

„Men maaske tog saa Frøkenen fejl," indvendte Kammerraaden, „thi Virkeligheden er aldrig som det Billede, man udmaler sig, navnlig betræffende Ægteskabet. Gud ved, hvor god Ægtemand De vilde blive?"

„Idetmindste har min Kone endnu ikke klaget over mig," bemærkede den unge Mand smilende.

„Maa jeg bede de Herrer sige mig, om det næste Ophold ikke er ved Langaa?" spurgte den unge Pige, medens Toget holdt, hvilken Tid hun benyttede til at fremtage en lille Pakke.

„Jo, meget rigtig, og derefter i Randers. Hvilken dejlig Rugmark!" vedblev den sidst indtraadte Herre idet han pegede ud ad Vinduet.

Den unge Pige havde imidlertid aabnet Pakken og taget tre Roser ud af en Æske, hvilke hun derefter satte saaledes i sin Hat, at der var en rød Rose mellem to hvide.

De to Herrer opdagede snart den skete Forandring, som syntes at interessere dem i høj Grad, ja den gamle Herre greb endog til sin Tegnebog.

De hviskede nogen Tid sammen og endelig spurgte den yngre Herre:

„Vil De ikke nok være saa venlig, bedste Frøken, at afgjøre et Væddemaal, som vi To have indgaaet. En af os mener, at det er Kjærlighedens stumme Sprog, som disse tre Roser fortælle og som kun en eneste Lykkelig kan tolke, naar De møder ham paa Stationen, medens den Anden benægter dette."

„Tør jeg spørge, hvorom Væddemaalet er?" afbrød den unge Dame.

„Det gjælder om, hvem der skal give fri Middagsmad i Hotel „Randers"."

„Med Tilladelse," vedblev Frøkenen, „har Modstanderen ikke angivet nogen Grund, hvorfor han tror, at jeg har fat Roserne i Hatten, thi en Grund maa der jo dog antages at være."

„I den Forudsætning, at De ikke vil tage ham det ilde op, skal jeg gjerne sige Dem hans Mening, som er den, at De med Rette antog, at Roserne tage sig bedre ud paa Deres Hat og derfor vare bedre anbragte der, end ved at ligge i Æsken til ingen Verdens Nytte."

„Det er mig naturligvis ligegyldigt, hvem af de Herrer, der vinder eller taber dette Væddemaal," svarede den unge Pige smilende, „men dersom den Tabende vil love paa Æresord at lægge en Specie i Blokken den første Gang, han gaar i Kirke, forudsat han nogensinde gjør det, saa skal jeg straks sige Grunden til, at jeg satte Roserne i Hatten."

„Indgaaet, indgaaet paa Æresord, ikke sandt Hr. Schouw?"

„Jo, Hr. Schov, indgaaet paa Æresord," svarede Kammerraaden og slog sin Haand i den Andens.

„Sagen er simpelt hen den," fortalte den unge Pige leende, „at jeg besøger en Veninde, der selv er forhindret i at modtage mig paa Stationen i Langaa, og da hun frygter for, at Karlen, som ikke kjender mig, ligesaalidt som jeg ham, og han dertil ikke har opfundet Krudtet, som man siger, ikke viloe henvende sig til mig, hvor godt jeg end blev beskrevet for ham, enedes vi om, at jeg skulde sætte disse tre Roser i min Hat, som De ser, thi saa maa han dog sikkerlig faa Øje paa mig."

„Jeg kunde virkelig have Lyst til at bede Dem laane mig Roserne for at sætte dem paa min Hat og faa have den Fornøjelse, at se Karlens Forbauselse, naar han opdagede Roserne paa en Herres Hat og ikke paa en Dames," bemærkede den unge Mand.

„Ja, men hvem har vundet?" spurgte Kammerraaden; „det har naturligvis jeg."

„Paa ingen Maade," protesterede den yngre Hr. Schov. „Kammerraaden sagde jo, at Frøkenen havde sat Roserne i Hatten for Pyntens Skyld."

„Ja, men De sagde, at det var af bare Kjærlighed."

„Tillader De mig at dømme?" bemærkede den unge Dame, ret som Toget holdt ved Langaa.

„Med største Fornøjelse," udbrøde begge Herrerne.

„Saa dømmer jeg, at I har tabt begge To og ikke maa glemme Fattigblokken, naar De en Gang kommer i Herrens Hus."

Dermed rejste hun sig op, nikkede venligt, idet hun bød sine Medrejsende Farvel, skred forbi den tause Passager, som nu ogsaa begyndte at røre sig, og hoppede ned paa Perronen, hvor en Bondekarl straks kom hende imøde med mange Skrabud.

„Der har vi altsaa Venindens Kudsk," sagde den yngre Herre inde fra Koupeen.

„Og jeg, som ikke engang fik hendes Navn at vide," suttede den Gamle.

„Det skal jeg dog se at faa fat paa," bemærkede den Unge; „bliv De blot her saalænge, Hr. Kammerraad," hvorpaa han, umiddelbart efter den tause Herre, forlod Koupeen.

Den tause Medrejsende.

Hvorvidt det lykkedes de tvende Herrer Schov at faa deres kvindelige Rejsefælles Navn at vide, har jeg ikke senere erfaret, og det er ogsaa uden Betydning for vor Fortælling; men kort efter at Rejseselskabet havde taget Afsked med hinanden i Waggonen, saa vi den unge Dame rulle hen ad Vejen til Venindens Hjem, hvor hun og hendes Mand ved den hjerteligste Modtagelse straks overtydede deres Gjæst om, at Veninden fra Barndomsdagene, der var nogle Aar ældre end hende, var det samme kjærlige, varmtfølende Væsen som den Gang og hendes Mand Elskværdigheden selv.

Ida Bagger havde mistet begge sine Forældre i sin tidligste Barndom, og hvad de havde efterladt hende, var for Størstedelen gaaet med til Opholdet i en fjern Slægtnings Hus, men da hendes Opdragelse endelig var fuldendt og hun var istand til at tjene for sit Brød, var der endnu Saameget tilbage af den lille Formue, at hun tilstrækkelig kunde forsyne sin tarvelige Garderobe. Da vi gjorde hendes Bekjendtskab, havde hun just forladt et Hus, hvor hun i flere Aar havde opholdt sig som Lærerinde: men ved forskjellige uheldige Foretagender var Familjens økonomiske Omstændigheder blevne saaledes, at den maatte indskrænke sig paa enhver Maade, hvilket var Grunden til, at hun i Øjeblikket var uden Beskjæftigelse, og det var derfor med den største Paaskjønnelse, at hun modtog sin Venindes og hendes Mands venlige Tilbud om at opholde sig hos dem, indtil en eller anden Plads tilbød sig for hende.

Nogle Dage før Ida Baggers Ankomst til sin Venindes Hjem havde hendes Mand været saa uheldig, ved et Fald med sin Hest, foruden et Benbrud ogsaa at paadrage sig saadanne Kontusioner, at han i længere Tid maatte holde sig i Stilhed, og da han forøvrigt ikke var syg, saa faldt Tiden ham ofte lang, da hans Hustru, paa Grund af den store Husholdning, var forhindret i at være saameget om ham, som hun ønskede. Det var derfor den unge Kone dobbelt kjært, at hendes Mand, der ikke tidligere havde kjendt Frøken Bagger uden af Navn, følte sig saa tiltalt af hendes milde, venlige Væsen, at han selv ønskede at have hende til Sygeplejerske, naar hans Hustru besørgede Husholdningen. (Fortſ.)

BANK-AFDELING.

Ed. McCormick, Præs. A. A. Kendall, Vicepr. T. F. McCarty, Kasſ. W. A. Wilson, Asſiſt. Kasſ.

Citizens National Bank,
Grundkapital: $50,000.
ST. PAUL, NEBRASKA
En almindelig Bankforretning udføres.
Rente betales paa deponerede Summer.
— Direktører: —
T. F. McCARTY. W. A. WILSON. HUSTED AGOR.
A. A. KENDALL. E. D. McCORMICK.

Geo. E. Lean, President. A. E. Cady, Vicepr. C. C. Hanson, Assist. Kasserer.

INTERNATIONAL BANK,
DANNEBROG, NEBR.
Almindelig Bankforretning udføres.
Penge tillaans paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Veksler udstedes paa alle ledende Steder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.
Notary Public tilstede i Banken.

C. C. Schlytern, Præs. Jno. G. Schlytern, Asſ. Kas.

BANK OF DANNEBROG
— Dannebrog, Nebraska. —
Udfører almindelig Bankforretning.
Særlig Opmærksomhed skjænkes Indkasserring, hvilket besørges mod rimelig Vederlag.
Højeste Rente betales paa Penge, som indsættes paa længere Tid.
Korrespondenter:
American Exchange National Bank NEW YORK, N. Y.
Omaha National Bank, OMAHA, NEBRASKA.
Citizens National Bank, GRAND ISLAND, NEBR.
NOTARY PUBLI tilstede i Banken.

St. Paul Nationalbank.
— Efterfølger til —
Howard County Bank,
St. Paul, Nebraska.
Autoriseret Kapital: $200,000. — Udbetalt Kapital: $50,000.
Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udstedes paa alle Europas ledende Byer. Dampskibs-Billetter tilsalgs, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udlaanes paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Farme en Specialitet.

A. E. CADY, President. N.W. WELLS, Vicepr. G. E. LEAN, Kasserer.
Første National Bank.
St. Paul, Nebraska
Autoriseret Kapital: $250,000. — Beholdning og Overskud: $60,000.
Udfører almindelig Bankforretning. Renter betales paa deponerede Summer.
Sælger Veksler, betalbare i alle Verdens større Byer.

M. Sjøholm
DRUGGIST OG APOTHEKER,
— Forhandler af —
Lægemidler, Mediciner, Kemikalier, Patentmediciner, Maling, Farvestoffer.
CIGARER AF BEDSTE KVALITET.
Lægerecepter udtydes omhyggeligt paa enhver Time i Døgnet.
M. Sjøholm, Dannebrog, Nebr.

Dampskibsbilletter
OG JERNBANEBILLETTER
— Sælges paa Henstand eller for kontant Betaling. —
Grundejendom sælges og byttes
Et rigt Udvalg af opdyrkede Farme i den frugtbare Loup-Dal haves til Salg. Penge udlaanes i Farme med 7½ pCt Rente betalbar aarligt, og uden nogen anden Udgift end „Recording of Mortgage" og „Abstract".
Ansøgning kan gjøres ved Fred. Olsen, Nysted, eller
Henry Malmgren, St. Paul, Neb.

DR. N. ROSENBERG,
41 S. Clark Street, Chicago, Ill.,
er uddannet ved Europas første Universiteter og Hospitaler, har praktiseret i over 20 Aar, og er den eneste skandinaviske Læge i Amerika, som har gjort Behandling og Kur af kroniske og private Sygdomme til specielt Fag, og er stand til at tale og brevvexle med norske og danske Patienter paa deres eget Sprog.
Dueligt Behandling, Ubrødelig Taushed, Den yderste Omsorg, Nutidens bedste og kraftigste Mediciner, og billig Betaling er hvad mine Patienter til enhver Tid med Sikkerhed kan gjøre Regning paa.
Kroniske Sygdomme, saasom Rheumatisme og Gigt, Brystsygdomme, Leversygdomme, Dyspepsia eller daarlig Fordøielse, Diarhoe, nervøs Svækkelse, Hovedpine, Søvnløshed, Tab af Sukkommelse, forstyrrede Tanker, nedtrykt Sindsstemning, urent Blod, Skrofler eller Kjertelsyge, Rosen, Ringorme, Udslet, kort alle kroniske Sygdomme, behandles med stort Held.
Kvindesygdomme af ethvert Slags, saasom almindelig Svækkelse, Nervesvaghed, Underlivsvordener, uregelmæssig Menstruation, Leucorrhoea, Rygsmerter og hvilkensomhelst Sygdom eiendommelig for Kvinder, behandles med den yderligste Omsorg, og kureres i mange Tilfælde hvor andre Læger har feilet.
Private Sygdomme foraarsagede af Ungdoms-Udsindigheder og Udsvævelser, unaturlige Vaner med alle deres forfærdelige Følger, saasom Slappelse, Tab af Manddom og Livskraft, Ulyst hos Mand og Kvinde, uskikket til Forretning, unaturlige Udtømmelser, Ryger og Blærer Sygdomme, Svag Ryg, Smertefuld Urinladning, behandles hurtigt, og i dybeste Taushed ved sikre og ufeilbarlige Midler, ukjendte af andre herværende Læger. Undgaa overtrerende Kvaksalvere med deres Pamphleter og Skrifter, som kun er Bedragerri og Svindel, anlagt paa at trække Penge af godtroende Folk og henvender Eder med fuld Tillid til mig, som paa kort Tid og med aldrig svigtende Sikkerhed vil bringe Sundhed og Livskraft tilbage. Mediciner sendes overalt med stor Omsorg og i dybeste Hemmelighed.
Lægebog for Enhver, en af mig udgivet Bog paa 52 Sider, giver en fuld Beskrivelse af Menneskelegemet og dettes forskjellige Organer, de almindeligst forekommende kroniske Sygdomme, deres Forebyggelse og Kur. Sendes frit til Enhver ved Modtagelsen af et 2 Cents Frimærke.
Ungdommens Raadgiver, en anden Bog paa 48 Sider omhandler alle private Sygdomme, Ungdoms-Udsvævelser og deres Følger etc., og burde læses af alle unge Mænd. Sendes frit i forseglet Omslag ved Modtagelse af 4 Cent i Frimærker.
Kontortid: Hverdage 9—4; Helligdage 10—1. Breve kunne skrives med fuld Tillid og Fortrolighed, da jeg selv i egen Person aabner, læser og besvarer dem alle. Alle Breve adresseres
Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street, Chicago, Ill.